Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

της 22ας Απριλίου 2026*

«Ανταγωνισμός – Σύμπραξη – Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως – Τομέας των ενεργειακών ποτών – Έλεγχος που διατάσσεται από την Επιτροπή – Άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 – Συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής – Άρνηση της Επιτροπής να αποδώσει μέρος των οφειλόμενων στον εν λόγω έλεγχο εξόδων – Έννοια των “πρόσθετων εξόδων που προκύπτουν αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής”»

Στην υπόθεση T-682/24,

Red Bull GmbH, με έδρα στο Fuschl am See (Αυστρία),

Red Bull France SASU, με έδρα στο Παρίσι (Γαλλία),

Red Bull Nederland BV, με έδρα στο Soesterberg (Κάτω Χώρες),

εκπροσωπούμενες από τους H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers και A. Visontai-Knor, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους T. Franchoo, M. Jakobs και I. Naglis,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Buttigieg, πρόεδρο, J. Schwarcz, M. Kancheva (εισηγήτρια), E. Tichy-Fisslberger και F. Bestagno, δικαστές,

γραμματέας: S. Jund, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Ιανουαρίου 2026,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησαν δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, οι προσφεύγουσες, ήτοι η Red Bull GmbH και οι θυγατρικές της Red Bull France SASU και Red Bull Nederland BV, ζητούν την ακύρωση της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 23ης Οκτωβρίου 2024 (υπόθεση AT.40819), με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε εν μέρει να αποδώσει τα πρόσθετα έξοδα στα οποία θεωρούν ότι υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες λόγω της συνέχισης, στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες (Βέλγιο), ελέγχου που διατάχθηκε βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 και 102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Η RED Bull France SASU και η Red Bull Nederland BV είναι θυγατρικές της Red Bull GmbH. Οι τρεις αυτές εταιρίες ανήκουν στον όμιλο Red Bull (στο εξής: Red Bull) και ασκούν τη δραστηριότητά τους στον τομέα της παραγωγής ενεργειακών ποτών τα οποία διαθέτουν στο εμπόριο εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ) ιδίως υπό το ομώνυμο με τον όμιλο σήμα.

Ο επίδικος έλεγχος

3 Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2023, η Επιτροπή διέταξε, βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003, τη διενέργεια ελέγχου ο οποίος πραγματοποιήθηκε από τις 20 έως τις 24 Μαρτίου 2023 στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών στο Fuschl am See (Αυστρία), στο Παρίσι (Γαλλία) και στο Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες).

4 Κατά τη σύσκεψη περάτωσης του ελέγχου στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 24 Μαρτίου 2023 στο Fuschl am See, η Επιτροπή ενημέρωσε τους εκπροσώπους της Red Bull για τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της στις Βρυξέλλες, προκειμένου να προβεί στην εξέταση των εγγράφων των οποίων έλαβε αντίγραφα και των συμπληρωματικών στοιχείων που έπρεπε να προσκομίσουν σε μεταγενέστερο χρόνο οι προσφεύγουσες.

5 Ο έλεγχος συνεχίστηκε στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες από τις 14 έως τις 20 Ιουνίου 2023 και από τις 29 Αυγούστου έως τις 29 Σεπτεμβρίου 2023.

Η αλληλογραφία μεταξύ των διαδίκων που προηγήθηκε της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης

6 Με επιστολή της 25ης Ιανουαρίου 2024, η Επιτροπή ενημέρωσε τις προσφεύγουσες για τη δυνατότητα υποβολής αιτιολογημένου αιτήματος απόδοσης των πρόσθετων εξόδων που προκλήθηκαν από τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Στην επιστολή αυτή επισυναπτόταν έγγραφο με τίτλο «Αρχές για την απόδοση των πρόσθετων εξόδων σε περίπτωση συνεχιζόμενου ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής».

7 Στις 25 Απριλίου 2024, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν στην Επιτροπή αίτηση απόδοσης των πρόσθετων εξόδων που προέκυψαν από τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της στις Βρυξέλλες. Με την αίτηση αυτή, οι προσφεύγουσες ζήτησαν την απόδοση των εξόδων μετακινήσεως και διαμονής των υπαλλήλων τους και των δικηγόρων τους που ήταν παρόντες στις Βρυξέλλες, των ημερήσιων αποζημιώσεων που κατέβαλαν στους υπαλλήλους αυτούς, καθώς και του συνόλου των αμοιβών των δικηγόρων τους, συμπεριλαμβανομένων των αμοιβών που χρέωσε δεύτερο δικηγορικό γραφείο, στο οποίο είχαν αναθέσει εντολή να τις εκπροσωπήσει επιπλέον του αυστριακού γραφείου που τις εκπροσωπούσε συνήθως.

8 Στη συνέχεια, μέχρι την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, υπήρξε σημαντική ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ των προσφευγουσών και της Επιτροπής.

Η προσβαλλόμενη απόφαση

9 Στις 23 Οκτωβρίου 2024 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

10 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή υπενθύμισε κατ' αρχάς τη θέση της, παραπέμποντας σε ορισμένες από τις προηγούμενες επιστολές της, ήτοι υπενθύμισε ότι όφειλε να αποδώσει μόνον τα πρόσθετα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ελεγχόμενη επιχείρηση αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής, αποκλειομένων, επομένως, των εξόδων που θα είχαν ούτως ή άλλως πραγματοποιηθεί αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της επιχείρησης, όπως είναι οι δικηγορικές αμοιβές. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι η θέση αυτή αντιστοιχεί στην προσέγγιση που απορρέει από την απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571, σκέψη 90).

11 Όσον αφορά ειδικότερα τις δικηγορικές αμοιβές, η Επιτροπή υπενθύμισε, αναφερόμενη σε ορισμένες από τις προηγούμενες επιστολές της, ότι η Red Bull, κατά τον έλεγχο του Μαρτίου του 2023 στις εγκαταστάσεις της, επικουρείτο συνεχώς από δικηγόρους, οπότε τα έξοδα δικηγορικών αμοιβών στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της συνέχισης του ελέγχου στις Βρυξέλλες δεν έπρεπε να θεωρηθούν ως αποδοτέα πρόσθετα έξοδα. Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι, σε ορισμένες από τις επιστολές τους, οι ίδιες οι προσφεύγουσες είχαν παραδεχθεί ότι, αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους, θα είχαν απευθυνθεί σε δικηγόρους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή αποφάσισε να μην προβεί στην απόδοση των δικηγορικών αμοιβών την οποία είχε ζητήσει η Red Bull.

12 Τέλος, όσον αφορά τα λοιπά έξοδα, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεχόταν να αποδώσει το σύνολο των ζητηθέντων εξόδων στηριζόμενη στα ποσά που γνωστοποίησε η Red Bull με τον πίνακα Excel που επισυνάφθηκε σε μία από τις προηγούμενες επιστολές της.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή στην ζητηθείσα πλήρη απόδοση των εξόδων·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

15 Πρέπει να εξεταστεί, κατ' αρχάς, το δεύτερο αίτημα, με το οποίο ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή στην πλήρη απόδοση των εξόδων, την οποία αξίωσαν οι προσφεύγουσες, και, στη συνέχεια, το πρώτο αίτημα, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Επί του δευτέρου αιτήματος, με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην πλήρη απόδοση των εξόδων, την οποία αξίωσαν οι προσφεύγουσες

16 Με το δεύτερο αίτημά τους, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή στην πλήρη απόδοση των εξόδων που αξιώνουν.

17 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με το αίτημα αυτό ζητείται, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο να απευθύνει διαταγή στην Επιτροπή, υποχρεώνοντάς την να αποδώσει στις προσφεύγουσες το σύνολο των εξόδων που αξίωσαν.

18 Πλην όμως, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ο δικαστής της Ένωσης δεν είναι αρμόδιος να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2024, D & A Pharma κατά Επιτροπής και ΕΜΑ, C-291/22 P, EU:C:2024:228, σκέψη 160 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

19 Κατά συνέπεια, το δεύτερο αίτημα πρέπει να απορριφθεί λόγω αναρμοδιότητας.

Επί του πρώτου αιτήματος, με το οποίο ζητείται να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση

20 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους ακυρώσεως, με τον πρώτο εκ των οποίων προβάλλεται ότι η άρνηση της Επιτροπής να αποδώσει στο ακέραιο τα έξοδα που ζήτησαν είναι παράνομη, λόγω του προβαλλόμενου δυσανάλογου χαρακτήρα της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, με τον δεύτερο προβάλλεται έλλειψη αιτιολογίας, με τον τρίτο πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας των «πρόσθετων εξόδων» που προέκυψαν από τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες κατά την έννοια της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571) και πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών με συνέπεια την άρνηση πλήρους απόδοσης των δικηγορικών αμοιβών, με τον δε τέταρτο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγουσών.

21 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, μολονότι αρνήθηκε να αποδώσει στις προσφεύγουσες τις ζητηθείσες δικηγορικές αμοιβές, δέχθηκε εντούτοις να καταβάλει το σύνολο των λοιπών εξόδων των οποίων η απόδοση ζητήθηκε με τον

πίνακα Excel που γνωστοποίησε η Red Bull, ήτοι τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής των υπαλλήλων και των δικηγόρων που ήταν παρόντες στις Βρυξέλλες, καθώς και τις ημερήσιες αποζημιώσεις που ο όμιλος υποχρεώθηκε να καταβάλει στους εν λόγω υπαλλήλους (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω). Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι, τουλάχιστον εν μέρει, ευνοϊκή για τις προσφεύγουσες.

22 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης δύναται, αυτή καθεαυτήν, να έχει έννομες συνέπειες και ότι επομένως η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε. Κατά συνέπεια, το έννομο συμφέρον συνιστά την πρώτη και βασική προϋπόθεση για την άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος (βλ. απόφαση της 15ης Ιουνίου 2023, Shindler κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-501/21 P, EU:C:2023:480, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

23 Ερωτηθείσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με το έννομο συμφέρον τους όσον αφορά το πρώτο αίτημα, οι προσφεύγουσες αρχικά υποστήριξαν, κατ' ουσίαν, ότι το εν λόγω αίτημα έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ζητούσαν την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης μόνο στο μέτρο που η Επιτροπή είχε αρνηθεί να τους αποδώσει τις ζητηθείσες δικηγορικές αμοιβές, διόρθωσαν δε στη συνέχεια τον ισχυρισμό αυτό, διευκρινίζοντας ότι ζητούσαν, αντιθέτως, την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης στο σύνολό της, ακόμη και κατά το μέρος που η Επιτροπή είχε δεχθεί να τους αποδώσει τα λοιπά έξοδα πλην των δικηγορικών αμοιβών.

24 Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το ζήτημα της ύπαρξης εννόμου συμφέροντος των προσφευγουσών, όσον αφορά το αίτημά τους περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης στο σύνολό της. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά το μέρος που η Επιτροπή δέχθηκε να αποδώσει στις προσφεύγουσες τα λοιπά έξοδα πλην των δικηγορικών αμοιβών (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω), δεν μπορεί να τους προσπορίσει όφελος ικανό να θεμελιώσει έννομο συμφέρον κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 22 ανωτέρω.

25 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτη στο μέτρο που αφορά την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης κατά το μέρος που η Επιτροπή δέχθηκε να αποδώσει στις προσφεύγουσες τα λοιπά έξοδα πλην των δικηγορικών αμοιβών.

26 Όσον αφορά τα λοιπά σημεία του πρώτου αιτήματος, το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει, κατ' αρχάς, τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, εν συνεχεία τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως και, τέλος, τον πρώτο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

27 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν τρεις αιτιάσεις προς στήριξη του τετάρτου λόγου ακυρώσεως.

28 Κατά πρώτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι μια επιχείρηση είναι ελεύθερη να οργανώσει η ίδια την άμυνά της. Υπενθυμίζουν ότι από το άρθρο 6, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, προκύπτει ότι κάθε κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να υπερασπιστεί ο ίδιος τον εαυτό του ή να αναθέσει την

υπεράσπισή του σε συνήγορο της επιλογής του. Οι προσφεύγουσες συνάγουν εξ αυτού ότι δεν εναπόκειται στην Επιτροπή να αποφασίσει τι χρειάζεται ή όχι μια επιχείρηση για την άμυνά της. Ισχυρίζονται ότι, λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, υποχρεώθηκαν να αναθέσουν εντολή εκπροσώπησης και σε δεύτερο δικηγορικό γραφείο. Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή, υιοθετώντας μια στενή αντίληψη της υποχρέωσής της να αποδώσει τα πρόσθετα έξοδα, καθορίζει τη φύση και την έκταση των μέσων άμυνας που πρέπει να επιλέξει η οικεία επιχείρηση. Επομένως, η Επιτροπή, αρνούμενη να τους αποδώσει τη δικηγορικές αμοιβές που προέκυψαν λόγω της συνέχισης του ελέγχου στις Βρυξέλλες, περιόρισε την ελευθερία τους να επιλέγουν τα μέσα άμυνας που θεωρούν αναγκαία και πρόσφορα.

29 Κατά δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το «δημοσιονομικό δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης» δεν έχει εφαρμογή επ' αυτών, οπότε η Επιτροπή δεν μπορούσε να επικαλεστεί το δίκαιο αυτό για να κρίνει αν τα έξοδα σχετικά με την άμυνά τους, τα οποία ζητούσαν να τους αποδοθούν, είναι εύλογα.

30 Κατά τρίτον, οι προσφεύγουσες διαμαρτύρονται διότι οι απαιτήσεις της Επιτροπής κατά τη διεξαγωγή των αποδείξεων, όσον αφορά τον καθορισμό των πρόσθετων εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, ήταν κατά την άποψή τους υπερβολικές. Συγκεκριμένα, προκειμένου να αποδειχθεί ότι τέσσερις υπάλληλοι της Red Bull, οι οποίοι ήταν παρόντες στις Βρυξέλλες κατά τη συνέχιση του ελέγχου, αλλά δεν μετέβησαν στα γραφεία της Επιτροπής, είχαν πράγματι μετάσχει στον έλεγχο, το εν λόγω θεσμικό όργανο απαίτησε να λάβει υπεύθυνες δηλώσεις, με τις οποίες τα πρόσωπα αυτά έπρεπε να επιβεβαιώσουν τη συμμετοχή τους στον έλεγχο. Λαμβανομένων υπόψη των πιθανών ποινικών συνεπειών σε περίπτωση ψευδών υπεύθυνων δηλώσεων, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή υπερβολικές απαιτήσεις ως προς την απόδειξη.

31 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγουσών και υποστηρίζει ότι η πρώτη αιτίαση είναι αβάσιμη, η δεύτερη αιτίαση είναι αλυσιτελής και η τρίτη αιτίαση είναι αλυσιτελής και απαράδεκτη.

32 Όσον αφορά, κατά πρώτον, την προβαλλόμενη προσβολή της ελευθερίας των προσφευγουσών να επιλέγουν τα μέσα άμυνάς τους, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες ουδόλως εμποδίστηκαν, στην πράξη, να οργανώσουν ελεύθερα την άμυνά τους κατά τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες.

33 Πράγματι, από τα έγγραφα που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας προκύπτει ότι αυτές επέλεξαν να επικουρούνται, στις Βρυξέλλες, από μια δικηγόρο του αυστριακού δικηγορικού γραφείου που τις συνδράμει συνήθως, η οποία ήταν ήδη παρούσα κατά τον έλεγχο στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών στο Fuschl am See, από έναν ή περισσότερους δικηγόρους ενός δεύτερου δικηγορικού γραφείου, ανάλογα με την επίμαχη περίοδο, και, ορισμένες ημέρες, από πλείονες υπαλλήλους τους. Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς τους, ουδόλως υποχρεώθηκαν να αναθέσουν σε δεύτερο δικηγορικό γραφείο εντολή εκπροσώπησής τους κατά τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Πράγματι, οι ίδιες οι προσφεύγουσες ήταν εκείνες που αποφάσισαν να αναθέσουν εντολή στο γραφείο αυτό, για δικούς τους λόγους.

34 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζονται, είχαν τη δυνατότητα να οργανώσουν ελεύθερα την άμυνά τους χωρίς ανάμειξη της Επιτροπής, όπερ αρκεί για να απορριφθεί η πρώτη αιτίαση του τετάρτου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμη.

35 Όσον αφορά, κατά δεύτερον, την προβαλλόμενη εφαρμογή στις προσφεύγουσες, εκ μέρους της Επιτροπής, του «δημοσιονομικού δικαίου της Ένωσης», διαπιστώνεται εκ προοιμίου ότι, έστω και αν οι προσφεύγουσες αναφέρονται στο δικόγραφο της προσφυγής τους στα «έξοδα άμυνας» στα οποία υποβλήθηκαν, η αιτίαση αυτή δεν αφορά, στην πραγματικότητα, τις δικηγορικές αμοιβές των οποίων η απόδοση απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Πράγματι, από την αλληλογραφία μεταξύ των διαδίκων, η οποία προηγήθηκε της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης και προσκομίστηκε από τις προσφεύγουσες στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, προκύπτει ότι η αναφορά της Επιτροπής στο «δημοσιονομικό δίκαιο της Ένωσης», ή ακόμη και η εφαρμογή του δικαίου αυτού, αφορούσε αποκλειστικώς και μόνον τα έξοδα μετακίνησης, τα έξοδα διαμονής και τις κατ' αποκοπήν αποζημιώσεις των οποίων η απόδοση έγινε δεκτή, και όχι τις δικηγορικές αμοιβές.

36 Επομένως, η υπό κρίση αιτίαση βάλλει, κατ' ουσίαν, κατά της προσβαλλόμενης απόφασης καθόσον με αυτή γίνεται δεκτό να αποδοθούν στις προσφεύγουσες τα λοιπά έξοδα πλην των δικηγορικών αμοιβών, με αποτέλεσμα η αιτίαση να είναι απαράδεκτη, για τους λόγους που εξετέθησαν στις σκέψεις 21 έως 25 ανωτέρω.

37 Όσον αφορά, κατά τρίτον, τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή επέβαλε στις προσφεύγουσες δυσανάλογες απαιτήσεις κατά τη διεξαγωγή των αποδείξεων όσον αφορά τον καθορισμό των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν, διαπιστώνεται εκ προοιμίου ότι ούτε η αιτίαση αυτή αφορά τις δικηγορικές αμοιβές, των οποίων η απόδοση απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Πράγματι, οι υπεύθυνες δηλώσεις τις οποίες φέρεται ότι απαίτησε η Επιτροπή προσκομίστηκαν προκειμένου να αποδειχθεί ότι τέσσερις υπάλληλοι της Red Bull, οι οποίοι δεν ήταν παρόντες στα γραφεία του θεσμικού αυτού οργάνου, βρίσκονταν στις Βρυξέλλες για τη συμμετοχή τους στη συνέχιση του ελέγχου και, ως εκ τούτου, προκειμένου να μπορέσουν να αποδοθούν τα έξοδα μετακίνησης, τα έξοδα διαμονής και οι κατ' αποκοπήν αποζημιώσεις που κατέβαλαν οι προσφεύγουσες για τον σκοπό αυτό.

38 Εξ αυτού συνάγεται ότι η υπό κρίση αιτίαση βάλλει κατά της προσβαλλόμενης απόφασης καθόσον με αυτή γίνεται δεκτό να αποδοθούν στις προσφεύγουσες τα λοιπά έξοδα πλην των δικηγορικών αμοιβών, με αποτέλεσμα η αιτίαση να είναι απαράδεκτη, για τους λόγους που εξετέθησαν στις σκέψεις 21 έως 25 ανωτέρω.

39 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τα έγγραφα που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας προκύπτει ότι πρότειναν οι ίδιες στην Επιτροπή να προσκομίσουν τις επίμαχες υπεύθυνες δηλώσεις. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να προσάπτουν στην Επιτροπή ότι τους επέβαλε δυσανάλογες απαιτήσεις κατά τη διεξαγωγή των αποδείξεων. Κατά τα λοιπά, ούτε το γεγονός ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να αποδώσει, βάσει απλών τιμολογίων, τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής των τεσσάρων υπαλλήλων της Red Bull που δεν εμφανίστηκαν στα γραφεία της αλλά απαίτησε πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ότι η παρουσία τους στις Βρυξέλλες οφειλόταν πράγματι στη συνέχιση του ελέγχου είναι επικριτέο, δεν συνιστά δε το γεγονός αυτό δυσανάλογη απαίτηση ως προς την απόδειξη, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες. Επομένως, η υπό κρίση αιτίαση είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμη.

40 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης

41 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής της υποχρέωσης αιτιολόγησης που υπέχει, οι προσφεύγουσες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, δύο αιτιάσεις.

42 Κατά πρώτον, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, αναφέρθηκε στην αλληλογραφία που αντάλλαξε με τις προσφεύγουσες πριν από την έκδοση της εν λόγω απόφασης. Κατά τις προσφεύγουσες, όλες οι εκτιμήσεις βάσει των οποίων η Επιτροπή απέρριψε εν μέρει το αίτημά τους περί απόδοσης έπρεπε να έχουν εκτεθεί σαφώς στο ίδιο το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, προκειμένου να παρασχεθεί η δυνατότητα στις μεν προσφεύγουσες να κατανοήσουν τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκαν τα πορίσματα της εν λόγω απόφασης, στο δε Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του. Δεδομένου ότι, κατά την άποψή τους, δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που προβλέπεται στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ.

43 Κατά δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το αντίστροφο σενάριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή εν είδει σύγκρισης για τον υπολογισμό των αποδοτέων πρόσθετων εξόδων, στο πλαίσιο του οποίου η Επιτροπή υπέθεσε ότι οι προσφεύγουσες θα είχαν προσφύγει σε δικηγόρους σε συνεχή βάση αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους αντί για τα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, είναι ακατανόητο και δεν συνιστά επαρκή αιτιολογία. Για να αποδείξει το αντίστροφο αυτό σενάριο, η Επιτροπή στηρίχθηκε, κατά τις προσφεύγουσες, σε μια επιλεκτικώς επιλεγείσα φράση μιας επιστολής τους, στην οποία οι προσφεύγουσες είχαν αναφέρει ότι, αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους, θα είχαν προσφύγει σε δικηγόρους περιστασιακώς και μόνον.

44 Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι το αντίστροφο σενάριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή είναι ασαφές. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους επέλεξε το συγκεκριμένο σενάριο μεταξύ των πολλαπλών πιθανών αντίστροφων σεναρίων και δεν το προσδιόρισε επαρκώς. Η Επιτροπή δεν διευκρίνισε ούτε τις λεπτομέρειες της συνέχισης ενός τέτοιου ελέγχου, ήτοι τη διάρκειά του, τον αριθμό των χρησιμοποιούμενων υπαλλήλων και τα ακολουθούμενα ωράρια εργασίας. Ελλείψει τέτοιων στοιχείων, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να είναι βέβαιη ότι χρησιμοποίησε το «ορθό» αντίστροφο σενάριο για τον υπολογισμό των αποδοτέων πρόσθετων εξόδων και δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει το αντίστροφο σενάριο που επέλεξαν οι προσφεύγουσες για να προσδιορίσουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν. Εν πάση περιπτώσει, κατά τις προσφεύγουσες, το αντίστροφο σενάριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή είναι απλώς υποθετικό. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν επίσης ότι η Επιτροπή επέλεξε το πλέον ευνοϊκό για την ίδια αντίστροφο σενάριο.

45 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξης και να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του. Η απαίτηση αιτιολόγησης πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, ιδίως δε το περιεχόμενο της πράξης, τη φύση των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως για παροχή διευκρινίσεων οι

αποδέκτες της πράξης ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξης πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (βλ. απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2025, Neos κατά Ryanair και Επιτροπής, C-490/23 P, EU:C:2025:32, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

47 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης των αποφάσεων αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό ζήτημα αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξης (αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 67, και της 7ης Μαρτίου 2002, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-310/99, EU:C:2002:143, σκέψη 48). Πράγματι, η αιτιολογία μιας απόφασης συνίσταται στην επίσημη έκφραση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση. Αν οι ως άνω λόγοι ενέχουν σφάλματα, αυτά πλήττουν την ουσιαστική νομιμότητα της απόφασης, αλλά όχι την αιτιολογία της, η οποία μπορεί να είναι επαρκής ακόμη και αν προβάλλει εσφαλμένους λόγους (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 181).

48 Εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, με την πράξη αυτή, η Επιτροπή αποφάνθηκε επί του αιτήματος των προσφευγουσών περί απόδοσης των πρόσθετων εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες.

49 Ειδικότερα, διαπιστώνεται ότι, στο εισαγωγικό μέρος της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή υπενθυμίζει την πρακτική της σύμφωνα με την οποία, όπως ήδη εξέθεσε στην προηγούμενη αλληλογραφία της με τις προσφεύγουσες, αποδίδει τα πρόσθετα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ελεγχόμενη επιχείρηση και τα οποία προκύπτουν αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της. Η Επιτροπή, στο εισαγωγικό μέρος, εξηγεί επίσης ότι δεν αποδίδει, ως εκ τούτου, τα έξοδα στα οποία θα υποβαλλόταν ούτως ή άλλως μια τέτοια επιχείρηση αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της επιχείρησης και διευκρινίζει ότι θεωρεί ότι αυτό συμβαίνει στην περίπτωση των δικηγορικών αμοιβών.

50 Εφαρμόζοντας τις αρχές αυτές στην αίτηση απόδοσης εξόδων που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή εξηγεί, στη συνέχεια, στο σημείο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης, το οποίο φέρει τον τίτλο «[Ε]ξοδα δικηγορικών αμοιβών», ότι αποφάσισε να μην αποδώσει τις δικηγορικές αμοιβές των οποίων την πλήρη απόδοση ζητούσε η Red Bull, για τους εξής δύο λόγους: πρώτον, διότι η Red Bull επικουρείτο συνεχώς από δικηγόρους κατά τον έλεγχο που διενεργήθηκε στις εγκαταστάσεις της τον Μάρτιο του 2023, οπότε τα έξοδα δικηγορικών αμοιβών δεν αποτελούσαν πρόσθετα έξοδα οφειλόμενα στη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες και, δεύτερον, διότι η Red Bull είχε παραδεχθεί, στην προηγούμενη αλληλογραφία της, ότι, αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της, θα είχε απευθυνθεί σε δικηγόρους.

51 Όσον αφορά τα λοιπά έξοδα, η Επιτροπή αναφέρει, στο σημείο 2 της προσβαλλόμενης απόφασης, το οποίο φέρει τον τίτλο «[Λ]οιπά έξοδα», ότι δέχεται να αποδώσει τα έξοδα που ζήτησαν οι προσφεύγουσες, όπως συμφωνήθηκε στην ανταλλαγείσα με αυτές αλληλογραφία.

52 Τέλος, η προσβαλλόμενη απόφαση περιλαμβάνει, στο σημείο 3, το οποίο τιτλοφορείται «[Σ]ύνοψη», ανακεφαλαιωτικό πίνακα των διαφόρων εξόδων την απόδοση των οποίων ζήτησαν οι προσφεύγουσες, αναφέροντας δίπλα σε καθεμία από τις τέσσερις θέσεις εξόδων, ήτοι των εξόδων μετακινήσεως, των εξόδων διαμονής, των ημερήσιων αποζημιώσεων και των εξόδων δικηγορικών αμοιβών, το ποσό που η Επιτροπή δέχεται να αποδώσει.

53 Επομένως, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει κατά τρόπο σαφή, εμπεριστατωμένο και άνευ αμφισημίας η συλλογιστική της Επιτροπής, με αποτέλεσμα να παρέχεται η δυνατότητα στις μεν προσφεύγουσες να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 46 ανωτέρω, οπότε η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη και, ως εκ τούτου, σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

54 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από την υπό κρίση προσφυγή προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες ήταν σε θέση να αμφισβητήσουν το βάσιμο της προσβαλλόμενης απόφασης και, ειδικότερα, την άρνηση να τους αποδοθεί το σύνολο των ζητηθέντων εξόδων δικηγορικών αμοιβών, όπερ αποδεικνύει ότι, έστω και αν δεν συμφωνούν με τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκαν τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, οι προσφεύγουσες ήταν σε θέση να αντιληφθούν τους λόγους αυτούς.

55 Κανένα άλλο επιχείρημα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την επάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης.

56 Όσον αφορά, κατά πρώτον, την αιτίαση που αντλείται από τις περιεχόμενες στην προσβαλλόμενη απόφαση αναφορές της Επιτροπής στην αλληλογραφία που προηγήθηκε της έκδοσης της εν λόγω απόφασης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, όλες οι εκτιμήσεις βάσει των οποίων η Επιτροπή απέρριψε εν μέρει την αίτησή τους περί απόδοσης εξόδων εκτίθενται σαφώς στο ίδιο το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 49 και 50 ανωτέρω.

57 Επιπλέον, η αλληλογραφία που αντηλλάγη με τις προσφεύγουσες πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης αποτελεί το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η απόφαση αυτή. Σύμφωνα με τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 46 ανωτέρω, η ως άνω αλληλογραφία μπορεί να ληφθεί υπόψη προκειμένου να κριθεί αν η Επιτροπή τήρησε, εν προκειμένω, την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει.

58 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να προσάπτουν στην Επιτροπή ότι αναφέρθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στην προηγούμενη αλληλογραφία με αυτές.

59 Όσον αφορά, κατά δεύτερον, την αιτίαση με την οποία προβάλλεται ότι το αντίστροφο σενάριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή εν είδει σύγκρισης για τον υπολογισμό των αποδοτέων πρόσθετων εξόδων είναι ακατανόητο και ανεπαρκώς αιτιολογημένο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το εν λόγω αντίστροφο σενάριο, όπως περιγράφεται, αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία ο έλεγχος θα συνεχιζόταν στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών.

60 Συγκεκριμένα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξηγεί ότι αποφάσισε να αποδώσει στις προσφεύγουσες τα έξοδα που προέκυψαν αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της στις Βρυξέλλες, αποκλειομένων των εξόδων στα οποία θα είχαν ούτως ή άλλως υποβληθεί οι προσφεύγουσες αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις δικές τους εγκαταστάσεις. Όσον

αφορά τα έξοδα δικηγορικών αμοιβών, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι αυτά δεν συνιστούν τέτοια πρόσθετα έξοδα, δεδομένου ότι θα είχαν, σε κάθε περίπτωση, πραγματοποιηθεί αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών.

61 Επομένως, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, το εν λόγω αντίστροφο σενάριο περιγράφεται στην προσβαλλόμενη απόφαση κατά τρόπο αρκούντως κατανοητό και αιτιολογημένο.

62 Συναφώς, επισημαίνεται επίσης ότι ένα τέτοιο αντίστροφο σενάριο είναι, εξ ορισμού, υποθετικό, πράγμα που παραδέχονται οι ίδιες οι προσφεύγουσες, δεδομένου ότι, στην πραγματικότητα, ο έλεγχος συνεχίστηκε στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να απαιτηθεί από την Επιτροπή να ορίσει το «ορθό» αντίστροφο σενάριο ή να παράσχει περισσότερες συγκεκριμένες λεπτομέρειες ως προς αυτό με την προσβαλλόμενη απόφαση.

63 Τέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ζήτημα ποιο θα ήταν το πλέον εύλογο ή «ορθό» αντίστροφο σενάριο ανάγεται στο βάσιμο της προσβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο λόγου ακυρώσεως αντλούμενου από έλλειψη αιτιολογίας, όπως προκύπτει από τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 47 ανωτέρω. Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα με τα οποία οι προσφεύγουσες επιχειρούν να αποδείξουν ότι θα μπορούσαν να διασφαλίσουν πλήρως, σε εσωτερικό επίπεδο, την παρακολούθηση του ελέγχου αν αυτός είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους ή ότι το αντίστροφο σενάριο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή είναι εσφαλμένο ή είναι το πλέον ευνοϊκό για το θεσμικό αυτό όργανο είναι, καθόσον αφορούν το βάσιμο της προσβαλλόμενης απόφασης και όχι την αιτιολογία της, αλυσιτελή στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

64 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, χωρίς να απαιτείται να ληφθεί το ζητηθέν από τις προσφεύγουσες μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, δυνάμει του άρθρου 89, παράγραφος 3, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η άρνηση απόδοσης των πρόσθετων εξόδων είναι παράνομη λόγω του δυσανάλογου χαρακτήρα της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες

65 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, αποφασίζοντας να συνεχίσει τον έλεγχο στα γραφεία της στις Βρυξέλλες, παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, ΣΕΕ. Συγκεκριμένα, κατά τις προσφεύγουσες, η συνέχιση του ελέγχου στις Βρυξέλλες ούτε συνέβαλε στην αποτελεσματικότητα του ελέγχου ούτε κατέστησε δυνατό να αποφευχθεί υπερβολική επέμβαση στη λειτουργία της Red Bull. Επιπλέον, η εν λόγω συνέχιση είχε υπερβολική διάρκεια και ο μόνος λόγος για τον οποίο κατέστη αναγκαία ήταν ότι η Επιτροπή ζήτησε μαζικώς δεδομένα ανερχόμενα στον υπερβολικό συνολικό όγκο των 16,6 terabytes, χωρίς ουδόλως να εξετάσει προηγουμένως τη λυσιτέλειά τους και χωρίς προηγούμενη διαλογή. Κατά τις προσφεύγουσες, η συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες ήταν, αυτή καθεαυτήν, αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας και προκάλεσε τα υψηλά έξοδα των οποίων ζητούν την απόδοση. Οι προσφεύγουσες συνάγουν εξ αυτού ότι η άρνηση της Επιτροπής να αποδώσει το σύνολο των εξόδων που ζήτησαν είναι, για τον λόγο αυτόν, παράνομη.

66 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγουσών και προβάλλει ένσταση απαραδέκτου του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

67 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας απαιτεί οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να μην υπερβαίνουν τα όρια του ενδεδειγμένου και αναγκαίου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού μέτρου, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσοτέρων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές μέτρο και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, EU:T:2007:80, σκέψη 117, και της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 22).

68 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα επιχειρήματα που ανέπτυξαν οι προσφεύγουσες προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως βάλλουν κατά της απόφασης της Επιτροπής να συνεχίσει τον έλεγχο στα γραφεία της και όχι κατά της στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας προσβαλλόμενης απόφασης.

69 Συνακόλουθα, οι προσφεύγουσες διαμαρτύρονται μεν για τον δυσανάλογο, κατά την άποψή τους, χαρακτήρα της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, πλην όμως ουδόλως εξηγούν τους λόγους για τους οποίους η ίδια η προσβαλλόμενη απόφαση είναι, όπως υποστηρίζουν, αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας. Με άλλα λόγια, μολονότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, τα επιχειρήματα που προβάλλουν συναφώς οι προσφεύγουσες δεν αποσκοπούν να αποδείξουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση υπερβαίνει τα όρια του ενδεδειγμένου και αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου με την έκδοσή της σκοπού, ήτοι του σκοπού καθορισμού των πρόσθετων εξόδων τα οποία προκλήθηκαν αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες και τα οποία δικαιολογείται, ως εκ τούτου, να αποδοθούν από την Επιτροπή.

70 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής, χωρίς να χρειάζεται το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του παραδεκτού του, το οποίο αμφισβητείται από την Επιτροπή, ή να λάβει, δυνάμει του άρθρου 89, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας που ζήτησαν οι προσφεύγουσες.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας των «πρόσθετων εξόδων», κατά την έννοια της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P), και πλάνη εκτιμήσεως

71 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορά, κατ' ουσίαν, πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε η Επιτροπή κατά την ερμηνεία της έννοιας των «πρόσθετων εξόδων» κατά τη σκέψη 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), και πλάνη εκτιμήσεως λόγω της οποίας το θεσμικό αυτό όργανο αρνήθηκε την πλήρη απόδοση των δικηγορικών αμοιβών την οποία ζήτησαν οι προσφεύγουσες.

72 Όσον αφορά την προβαλλόμενη πλάνη περί το δίκαιο, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι είναι αβάσιμη η άποψη της Επιτροπής ότι οι δικηγορικές αμοιβές δεν συνιστούν, κατ' αρχήν, «πρόσθετα έξοδα», κατά την έννοια της σκέψης 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), για τον λόγο ότι τα εν λόγω έξοδα θα είχαν πραγματοποιηθεί ακόμη και αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών. Μια τέτοια ερμηνεία της έννοιας των «πρόσθετων εξόδων» θα ήταν υπερβολικά στενή και θα ερχόταν σε αντίθεση με την προαναφερθείσα απόφαση.

73 Όσον αφορά την προβαλλόμενη πλάνη εκτιμήσεως, οι προσφεύγουσες εξηγούν ότι η συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής τούς προκάλεσε σημαντικές δυσχέρειες, δεδομένου ότι δεν διαθέτουν εγκατάσταση στις Βρυξέλλες και δεν μπόρεσαν να στείλουν εκεί το κατέχον καίρια θέση προσωπικό τους για μεγάλο χρονικό διάστημα. Λαμβανομένων υπόψη των δυσχερειών αυτών, οι προσφεύγουσες υποχρεώθηκαν να αναθέσουν εντολή εκπροσώπησής τους σε ένα επιπλέον δικηγορικό γραφείο, που διατηρεί γραφείο στις Βρυξέλλες, πέραν του αυστριακού γραφείου που τις επικουρεί συνήθως. Η προσφυγή σε αυτούς τους επιπλέον δικηγόρους προκάλεσε, κατά την άποψή τους, πρόσθετα έξοδα τα οποία θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών, δεδομένου ότι, στην περίπτωση αυτή, ο εν λόγω έλεγχος δεν θα είχε τόσο μεγάλη διάρκεια. Επομένως, κατά τις προσφεύγουσες, οι αμοιβές που χρέωσαν οι δικηγόροι αυτοί συνιστούν, στο σύνολό τους, «πρόσθετα έξοδα».

74 Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους, θα είχαν στη διάθεσή τους, για να διασφαλίσουν την παρακολούθησή του, το αναγκαίο πολύγλωσσο και διαθέτον επαρκή νομική κατάρτιση προσωπικό, το οποίο, αντιθέτως, δεν μπόρεσαν να χρησιμοποιήσουν στις Βρυξέλλες. Το προσωπικό αυτό θα μπορούσε να διατίθεται εκ περιτροπής για τις ανάγκες του ελέγχου, οπότε οι προσφεύγουσες θα μπορούσαν να διασφαλίσουν πλήρως, σε εσωτερικό επίπεδο, την παρακολούθηση του ελέγχου και δεν θα χρειάζονταν πλέον να απευθυνθούν σε δικηγόρους παρά μόνο περιστασιακώς.

75 Τέλος, οι προσφεύγουσες προσθέτουν, επικουρικώς, ότι, αν η επιχειρηματολογία τους δεν γίνει δεκτή, θα πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να θεωρηθεί ότι τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν για την ανάθεση της εντολής στο δεύτερο δικηγορικό γραφείο συνιστούν «πρόσθετα έξοδα», δεδομένου ότι δεν θα είχαν προσλάβει το εν λόγω γραφείο αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους.

76 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

77 Συναφώς, από την απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571) προκύπτει ότι η δυνατότητα της Επιτροπής να συνεχίσει στα γραφεία της στις Βρυξέλλες τον έλεγχο των βιβλίων και των άλλων επαγγελματικών εγγράφων μιας επιχείρησης, επί τη βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 1/2003, εξαρτάται από τη διαπίστωση ότι η συνέχιση αυτή δεν συνεπάγεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και δεν συνιστά επιπλέον προσβολή των δικαιωμάτων των οικείων επιχειρήσεων σε σύγκριση με εκείνη που εγγενώς ενέχει η διενέργεια ελέγχου στις εγκαταστάσεις τους. Πάντως, μια τέτοια προσβολή θα έπρεπε να διαπιστωθεί αν η συνέχιση του ελέγχου αυτού στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες συνεπαγόταν για την επιχείρηση την οποία αφορά ο έλεγχος πρόσθετα έξοδα που θα προέκυπταν αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης αυτής. Επομένως, όταν η ως άνω συνέχιση είναι ικανή να προκαλέσει τέτοια έξοδα, η Επιτροπή δεν μπορεί να προβεί σε αυτήν παρά μόνον υπό την προϋπόθεση ότι δέχεται να αποδώσει τα έξοδα αυτά, εφόσον η ενδιαφερόμενη επιχείρηση τής υποβάλει δεόντως αιτιολογημένο σχετικό αίτημα.

78 Εν προκειμένω, το ζήτημα που τίθεται είναι αν η Επιτροπή, αρνούμενη να αποδώσει στις προσφεύγουσες το σύνολο των δικηγορικών αμοιβών που αυτές κατέβαλαν για τις υπηρεσίες που παρασχέθηκαν σε σχέση με τον έλεγχο που συνεχίστηκε στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ή σε πλάνη εκτιμήσεως, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες.

79 Όσον αφορά την προβαλλόμενη πλάνη περί το δίκαιο, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, θεωρούμενη υπό το πρίσμα της προηγούμενης αλληλογραφίας της με τις προσφεύγουσες, ερμήνευσε την έννοια των «πρόσθετων εξόδων» κατά τη σκέψη 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), ως μη καλύπτουσα, κατ' αρχήν, τις δικηγορικές αμοιβές που συνδέονται με τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής, δεδομένου ότι πρόκειται, κατά την άποψή της, για έξοδα στα οποία η οικεία επιχείρηση θα είχε υποβληθεί σε κάθε περίπτωση αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της.

80 Συναφώς, από τη σκέψη 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), προκύπτει ότι (βλ. σκέψη 77 ανωτέρω) πρέπει να πληρούνται δύο κριτήρια προκειμένου συγκεκριμένα έξοδα να μπορούν να χαρακτηριστούν ως «πρόσθετα έξοδα που [προκύπτουν] αποκλειστικώς λόγω της συνέχισης [του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες]».

81 Επομένως, πρώτον, πρέπει να εξακριβωθεί αν τα έξοδα των οποίων την απόδοση ζητούν οι προσφεύγουσες μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «πρόσθετα» υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής.

82 Από τη χρήση του επιθέτου «πρόσθετος» πρέπει να συναχθεί ότι τέτοια έξοδα είναι αυτά που συνιστούν συμπλήρωμα σε σχέση με το προηγούμενο, εμπεριστατωμένο και πραγματικό πλαίσιο αναφοράς, το οποίο συνιστά ο έλεγχος όπως διενεργήθηκε στις εγκαταστάσεις της οικείας επιχείρησης. Κατά συνέπεια, πρέπει να πρόκειται για έξοδα που προστίθενται σε εκείνα που θα είχαν πραγματοποιηθεί σε περίπτωση ελέγχου στις εγκαταστάσεις της οικείας επιχείρησης.

83 Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, αν το Δικαστήριο ήθελε να αναφερθεί στο σύνολο των πραγματοποιηθέντων από την επιχείρηση εξόδων τα οποία θα έπρεπε να αποδώσει η Επιτροπή λόγω της απόφασης να συνεχίσει τον έλεγχο στα γραφεία της, δεν θα είχε χρησιμοποιήσει, στη σκέψη 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), το επίθετο «πρόσθετος», το οποίο προϋποθέτει ότι πρόκειται για έξοδα διαφορετικά από εκείνα στα οποία θα είχε υποβληθεί η επιχείρηση αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της.

84 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι το επίθετο «πρόσθετος», το οποίο χρησιμοποίησε το Δικαστήριο, δεν απαιτεί να αποδειχθεί δυσαναλογία ή υπερβολή των πραγματοποιηθέντων εξόδων, αλλά μόνον ο πρόσθετος χαρακτήρας των εξόδων αυτών σε σχέση με τα έξοδα που θα είχαν πραγματοποιηθεί αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της οικείας επιχείρησης.

85 Δεύτερον, πρέπει να εξακριβωθεί αν τα έξοδα των οποίων την απόδοση ζητούν οι προσφεύγουσες μπορούν να χαρακτηριστούν ως «προ[κύπτοντα] αποκλειστικώς λόγω» της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής, πάντοτε υπό το πρίσμα της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 Από τη χρήση, στη σκέψη 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), της φράσης «που θα προέκυπταν αποκλειστικώς λόγω» συνάγεται ότι απαιτείται αποκλειστική αιτιώδης συνάφεια μεταξύ, αφενός, των εν λόγω εξόδων και, αφετέρου, της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής, όπως άλλωστε παραδέχονται οι προσφεύγουσες με το υπόμνημα απαντήσεως.

87 Επομένως, τα περί ων ο λόγος έξοδα είναι εκείνα που πραγματοποιήθηκαν αποκλειστικώς και μόνον επειδή ο έλεγχος συνεχίστηκε στα γραφεία της Επιτροπής, με συνέπεια να αποκλείονται τα έξοδα που θα είχαν σε κάθε περίπτωση πραγματοποιηθεί αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της οικείας επιχείρησης.

88 Όσον αφορά ειδικότερα τις δικηγορικές αμοιβές, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι μόνον οι «πρόσθετες» αμοιβές, οι οποίες δεν θα είχαν καταβληθεί σε περίπτωση διενέργειας ελέγχου στις εγκαταστάσεις της οικείας επιχείρησης και συνδέονται αποκλειστικώς με τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής, μπορούν να χαρακτηριστούν ως «πρόσθετα έξοδα» κατά την έννοια της σκέψης 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η επιλογή της προσφυγής σε δικηγόρους κατά τη διάρκεια ελέγχου που διενεργεί η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003 εμπίπτει στη στρατηγική άμυνας της οικείας επιχείρησης, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη δεν της επιβάλλει να επικουρείται από δικηγόρους (πρβλ. απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Koninklijke Wegenbouw Stevin κατά Επιτροπής, T-357/06, EU:T:2012:488, σκέψη 226). Επομένως, αν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αποφασίσει να αναθέσει σε δικηγόρους να την επικουρούν κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου ελέγχου, το γεγονός ότι ο έλεγχος αυτός συνεχίζεται στα γραφεία της Επιτροπής ουδέν μεταβάλλει όσον αφορά τα έξοδα που σχετίζονται με τις δικηγορικές αμοιβές. Πράγματι, για την οικεία επιχείρηση η οποία είχε αποφασίσει να επικουρείται από δικηγόρους κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου ελέγχου, αν η Επιτροπή αποφασίσει να τον συνεχίσει στα γραφεία της, οι δικηγορικές αμοιβές που συνδέονται με την εν λόγω συνέχιση του ελέγχου δεν συνιστούν, κατά κανόνα, πρόσθετα έξοδα, δεδομένου ότι οι υπηρεσίες που πρέπει να παρασχεθούν από τους δικηγόρους είναι κατ' αρχήν οι ίδιες, ανεξαρτήτως του τόπου διενέργειας του ελέγχου. Δεδομένου ότι οι υπηρεσίες αυτές θα είχαν επίσης παρασχεθεί και αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της οικείας επιχείρησης, οι σχετικές δικηγορικές αμοιβές δεν βρίσκονται, κατ' αρχήν, σε αποκλειστική αιτιώδη συνάφεια με τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής.

90 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες επέλεξαν να επικουρούνται από δικηγόρους κατά τον έλεγχο που διενεργήθηκε στις εγκαταστάσεις τους, δεν αποδεικνύεται ότι υφίσταται αποκλειστική αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες και των αμοιβών των δικηγόρων που τις συνέδραμαν κατά τη διάρκεια του εν λόγω ελέγχου.

91 Κατά συνέπεια, λαμβανομένης υπόψη της αμυντικής στρατηγικής που εφάρμοσαν οι προσφεύγουσες, η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία της έννοιας των «πρόσθετων εξόδων», σύμφωνα με την οποία η έννοια αυτή δεν καλύπτει, κατ' αρχήν, τις χρεωθείσες δικηγορικές αμοιβές για τις υπηρεσίες που παρασχέθηκαν στο πλαίσιο της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία της, δεδομένου ότι αυτές θα είχαν καταβληθεί και αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών, δεν είναι ούτε αβάσιμη ούτε αντίθετη προς την απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), αντιθέτως προς όσα ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες.

92 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία της έννοιας των «πρόσθετων εξόδων» δεν είναι ούτε περιοριστική, ιδίως υπό το πρίσμα της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Πράγματι, από την προσβαλλόμενη απόφαση, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα της αλληλογραφίας της Επιτροπής με τις προσφεύγουσες, προκύπτει ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν αποκλείει κατηγορηματικά το ενδεχόμενο ορισμένες δικηγορικές αμοιβές να μπορούν να θεωρηθούν ως «πρόσθετα έξοδα». Η Επιτροπή απαιτεί απλώς από την ενδιαφερόμενη επιχείρηση να αποδείξει ότι οι δικηγορικές υπηρεσίες τις οποίες αφορούν οι αμοιβές των οποίων ζητεί την απόδοση δεν θα είχαν παρασχεθεί αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις της επιχειρήσεως, όπερ ουδόλως είναι υπερβολικό. Πράγματι, από τη σκέψη 90 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2020, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (C-606/18 P, EU:C:2020:571), προκύπτει ότι η Επιτροπή αποδίδει τα πρόσθετα έξοδα εφόσον η οικεία επιχείρηση τής υποβάλει «δεόντως αιτιολογημένο» σχετικό αίτημα.

94 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες δεν κατόρθωσαν να αποδείξουν ότι η ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στην έννοια των «πρόσθετων εξόδων» συνιστούσε πλάνη περί το δίκαιο.

95 Όσον αφορά την προβαλλόμενη πλάνη εκτιμήσεως, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι οι προσφεύγουσες ζήτησαν από την Επιτροπή, κατά τη διαδικασία που προηγήθηκε της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, μόνον την πλήρη απόδοση των δικηγορικών αμοιβών που κατέβαλαν στο πλαίσιο της συνέχισης του ελέγχου στα γραφεία του θεσμικού αυτού οργάνου, στηριζόμενες στο σενάριο της πλήρους, σε εσωτερικό επίπεδο, παρακολούθησης του ελέγχου, αν ο έλεγχος αυτός είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους, από το πολύγλωσσο προσωπικό τους που διέθετε επαρκή νομική κατάρτιση. Δεδομένου ότι, κατά την άποψή τους, σύμφωνα με το σενάριο αυτό δεν θα είχε καταβληθεί καμία δικηγορική αμοιβή χάρη στην προαναφερθείσα πλήρη, σε εσωτερικό επίπεδο, παρακολούθηση του ελέγχου, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι δικηγορικές αμοιβές που συνδέονται με τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες συνιστούν, στο σύνολό τους, «πρόσθετα έξοδα», τα οποία η Επιτροπή οφείλει να αποδώσει.

96 Συναφώς, κατ' αρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σενάριο της πλήρους, σε εσωτερικό επίπεδο, παρακολούθησης του ελέγχου δεν αντιστοιχεί στη διεξαγωγή του διενεργηθέντος στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών ελέγχου, στον οποίο αυτές υποβλήθηκαν τον Μάρτιο του 2023, όπου, τόσο στο Fuschl am See όσο και στο Άμστερνταμ και στο Παρίσι, οι προσφεύγουσες επικουρούντο σε μόνιμη βάση από δικηγόρους. Στο πλαίσιο αυτό, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν βασίμως ότι, αφού καθ' όλη τη διάρκεια του ελέγχου στις εγκαταστάσεις τους επικουρούντο από δικηγόρους, θα ήταν σε θέση να οργανωθούν κατά τρόπον ώστε να μπορούν να διασφαλίσουν πλήρως, σε εσωτερικό επίπεδο, την παρακολούθηση του ελέγχου αν αυτός είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους.

97 Εν συνεχεία, ενώ οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι υπάλληλοί τους θα ήταν σε θέση να διασφαλίσουν αυτοτελώς την παρακολούθηση του ελέγχου αν αυτός είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους, ουδόλως εξηγούν για ποιον λόγο δεν χρησιμοποίησαν τους υπαλλήλους αυτούς για να παρακολουθήσουν πράγματι τον έλεγχο στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, είτε με φυσική παρουσία είτε εξ αποστάσεως, ιδίως εφαρμόζοντας σύστημα εκ περιτροπής. Επιβάλλεται δε η διαπίστωση ότι, μολονότι ορισμένοι υπάλληλοι των προσφευγουσών ήταν παρόντες στις Βρυξέλλες, εντούτοις δεν μετέβησαν καν στα γραφεία της Επιτροπής. Το γεγονός αυτό τείνει να επιβεβαιώσει τη θέση της Επιτροπής ότι δεν ήταν πιθανή η πλήρης, σε εσωτερικό επίπεδο, παρακολούθηση του ελέγχου, οπότε οι προσφεύγουσες θα είχαν ζητήσει την παρουσία δικηγόρων αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους.

98 Τέλος, πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι οι ίδιες οι προσφεύγουσες παραδέχθηκαν επανειλημμένως, τόσο στην αλληλογραφία που αντήλλαξαν με την Επιτροπή πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης όσο και στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ότι θα είχαν απευθυνθεί, τουλάχιστον περιστασιακώς, σε δικηγόρους αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις τους. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν, χωρίς να αντιφάσκουν, να ισχυρίζονται ότι θα είχαν διασφαλίσει πλήρως, σε εσωτερικό επίπεδο, την παρακολούθηση του ελέγχου, απέχοντας πλήρως από τη συνδρομή δικηγόρων, αν ο έλεγχος είχε συνεχιστεί επί τόπου.

99 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, κρίνοντας, με την προσβαλλόμενη απόφαση ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα της προηγούμενης αλληλογραφίας της με τις προσφεύγουσες, ότι η παραδοχή της πλήρους, σε εσωτερικό επίπεδο, παρακολούθησης του ελέγχου, αν αυτός είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών, στην οποία στηρίζονται οι προσφεύγουσες για να ζητήσουν την πλήρη απόδοση των δικηγορικών αμοιβών που συνδέονται με τη συνέχιση του ελέγχου στα γραφεία της Επιτροπής, δεν ήταν εύλογη και απορρίπτοντας την εν λόγω παραδοχή, δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως. Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή ουδέποτε ισχυρίστηκε ότι ο βαθμός συνδρομής από δικηγόρους θα ήταν της ίδιας εκτάσεως καθ' όλη τη διάρκεια του ελέγχου αν αυτός είχε συνεχιστεί στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών. Η Επιτροπή απλώς έκρινε, ορθώς, ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, οι προσφεύγουσες θα συνέχιζαν, τουλάχιστον σε ορισμένο βαθμό, να επικουρούνται από δικηγόρους.

100 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα, το οποίο προέβαλαν επικουρικώς οι προσφεύγουσες, ότι τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν λόγω της εντολής που δόθηκε στο δεύτερο δικηγορικό γραφείο έπρεπε, τουλάχιστον, να θεωρηθούν ως «πρόσθετα έξοδα», επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που προηγήθηκε της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, οι προσφεύγουσες ουδέποτε επιχείρησαν να αποδείξουν ότι μόνον ορισμένες δικηγορικές αμοιβές ήταν αποδοτέες και ουδέποτε ζήτησαν τη μερική απόδοση δικηγορικών αμοιβών. Και τούτο, μολονότι η Επιτροπή τούς είχε ρητώς ζητήσει με επιστολή, προκειμένου να εκτιμήσει αν οι δικηγορικές αμοιβές των οποίων ζητείτο η απόδοση μπορούσαν εν μέρει να θεωρηθούν ως «πρόσθετα έξοδα», να προσκομίσουν «πλήρη περιγραφή των δικηγορικών αμοιβών, συμπεριλαμβανομένων των ονομάτων των δικηγόρων, των ωρών απασχόλησής τους, της εφαρμοστέας ωριαίας αμοιβής, περιγραφή των συμβουλών που παρασχέθηκαν και αιτιολόγηση σύμφωνα με την οποία οι συμβουλές αυτές παρασχέθηκαν αποκλειστικώς για τη συνέχιση του ελέγχου και όχι για κάθε έλεγχο που διενεργήθηκε επιτόπου». Οι προσφεύγουσες, οι οποίες ενέμειναν συνεχώς στην άποψή τους επιδιώκοντας αποκλειστικώς την ζητηθείσα πλήρη απόδοση των δικηγορικών αμοιβών, ουδέποτε προσκόμισαν τέτοια περιγραφή στην Επιτροπή.

101 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν προέβη, με την προσβαλλόμενη απόφαση, σε μερική απόδοση των δικηγορικών αμοιβών στις προσφεύγουσες, όπως των αμοιβών στις οποίες υποβλήθηκαν προκειμένου να αναθέσουν εντολή σε δεύτερο δικηγορικό γραφείο που να διαθέτει έδρα στις Βρυξέλλες.

102 Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας, απαντώντας τόσο σε γραπτές όσο και σε προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, οι προσφεύγουσες επιβεβαίωσαν ρητώς ότι ζητούσαν μόνον την πλήρη απόδοση των δικηγορικών αμοιβών την οποία αξίωσαν από την Επιτροπή και δεν μπορούσαν να αρκεστούν σε μερική απόδοσή τους.

103 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το επιχείρημα που προέβαλαν επικουρικώς οι προσφεύγουσες, στο πλαίσιο του οποίου ισχυρίζονται ότι ορισμένες από τις δικηγορικές αμοιβές στις οποίες υποβλήθηκαν έπρεπε, τουλάχιστον, να θεωρηθούν ως «πρόσθετα έξοδα», πρέπει να θεωρηθεί αβάσιμο και να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του παραδεκτού του, το οποίο αμφισβητεί η Επιτροπή.

104 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως καθώς και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

105 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τις Red Bull GmbH, Red Bull France SASU και Red Bull Nederland BV στα δικαστικά έξοδα.

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Απριλίου 2026.

(υπογραφές)